NUMĂR DE CRACIUN ȘI ANUL NOU

ANUL 38 „Taxa poștală plătită în numerar conform aprobări No. 3101-590/1940" Miercuri 25 Decembrie 1940 No. 11

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni și muncitori întemeiată, la Orăștie în anul 1902

Redactor sufletesc: † ION I. MOȚA Fondator: † Pr. IOAN MOȚA	Cererile de abonare și banii pentru foaie se trimit pe adresa: Administrația: „LIBERTATEA" BUCUREȘTI II. Str Popa Savu 56 Telefon: 2.19.74	PREȚUL ABONAMENTULUI: Pe 1 an 150 lei; Pe 6 luni 75 lei; Pe 3 luni 40 lei; Un număr singur costă 3 lei	Gazeta apare săptămânal sub îngrijirea lui VIOREL TRIFA

Cum vă petreceți Crăciunul?

Există mai multe feluri de a aștepta și de a petrece sărbătorile Nașterii Domnului.

Un fel de a petrece este îngrijirea numai de cele ale trupului. Tăierea porcului de Crăciun este atunci numai la asta folosită: ca trupul să se bucure. Sunt oameni cari așteaptă sărbătorile ca să mănânce și să bea. Crăciun însemnează pentru aceștia: băutură și mâncare. Ei zic, trupului lor: acum bea, mănâncă, și te 'nveselește.

Nimeni nu zice că veselia nu e bună, dar o fi însemnând, oare Crăciunul numai mâncare și băutură?

Noi credem că nu. Sărbătoarea Crăciunului este sărbătoarea venirii Domnului Isus ca om pe pământ. Este o sărbătoare de bucurie, pentrucă atunci ne-a venit nouă Mântuitor care să ne invețe cum să scăpăm de păcate. Dar Mântuitorul n'a venit deaceia ca să ne dea nouă prilej de beție și de mâncăruri, ci a venit ca să ne dea învățătură nouă de mântuire.

Iar noi care sărbătorim, venirea Lui, ca om pe pământ, trebue să ne gândim ca și El să aibă un loc în sărbătoarea aceasta. Să avem deci grijă ca să nu lipsească din sărbătoarea Crăciunului tocmai cel sărbătorit, adică Domnul nostru Iisus Christos.

Cu alte cuvinte să ne îngrijim și de ale sufletului. Cea mai mare parte din viață omul se îngrijește de ale trupului: își face casă, o gospodărește, își face îmbrăcăminte, mănâncă, bea și toate celelalte.

Trupul este însă tocmai partea trecătoare din om. Partea care rămâne peste toate veacurile este sufletul. După toate rânduiala sufletul fiind cel care rămâne, de suflet ar trebui să se îngrijească omul mai mult.

Dar omul face tocmai pe dos: se îngrijește de trup 99 de zile dintr'o sută și lasă numai una pentru suflet — de multe ori însă nici pe acea.

De obiceiu omul zice în tot cursul anului: lasă suflete că mă îngrijesc eu și de tine la sărbători; sărbătorile sunt ale tale. Acum am de lucru, dar atunci să vezi ce am să fac eu pentru tine.

Dar când vine sărbătoarea omul uită de promisiunea lui pentru suflet și iară, încă mai cu mare grijă, îi dă trupului să bea și să mănânce.

Asta este o socoteală greșită.

Este greșită mai întâiu pentrucă în viața de dincolo nu te va întreba nimeni câte kile de vin și câte de cârnați ai înghițit în sărbători ci te va întreba ce ai făcut tu pentru suflet. Te va întreba dacă în zilele de Crăciun și anul nou ai fost sau nu la Biserică, dacă ai ajutat pe aproapele tău, dacă ai făcut bine în aceste zile, dacă ai făcut ceva pentru țara ta, dacă te-ai împăcat cu dușmanul tău, ai dat de pomană săracului și multe altele de felul acesta.

Ce vei răspunde?

Vei putea să răspunzi: am mâncat și am băut?

Desigur că nu.

Ca să poți merge cu fruntea sus, la judecata aceasta de dincolo trebue să faci fapte bune aci pe pământ.

Nu uita cetitorule să le faci și la Crăciunul acesta.

Și nu vom uita mai ales d-ta camarade legionar că în sărbătoarea aceasta poți face foarte multe lucruri bune pentru Legiune și pentru Căpitan.

De când cu venirea la cârma statului, legionarii au avut tare mult de luptat și de lucrat pentruca să mai îndrepte din relele câte au fost făcute pe capul țării noastre.

Iată câteva zile de sărbătoare!

La ce veți folosi aceste zile?

La ședere acasă, la mâncare și la băutură?

Rău faceți dacă faceți așa.

Să ne îngrijim de familie pentrucă asta este datoria noastră a tuturor, dar pe umerii noștrii nu apasă numai grija familiei; pe umerii noștri apasă grija unei țări întregi.

O țară întreagă și o lume întreagă așteaptă ca noi să facem ceace a poruncit Căpitanul să facem. Așa dar toți nenorociții, toți săracii, toți năpăstuiții, toți bolnavii și toată lumea suferinții așteaptă dela noi alinarea suferințelor.

Desigur că noi suntem oameni ca și ei și nu putem mântui toate relele de pe pământ.

Dar noi putem face totuși ceva. Dacă lucrăm cu sârguință putem face chiar foarte multe.

Pentrucă și munții se pot muta din loc dacă cineva vrea și dacă muncește pentru asta.

Sărbătorile să le folosim pentru această frumoasă datorie a noastră de legionari.

Să ne ducem în casele unde bolnavi așteaptă alinare, să ne ducem în spitale, să ne ducem în casele fraților noștri refugiați cari n'au pe nimeni și nimic să se încălzim măcar aceste zile de Crăciun, să ne ducem la cei ce n'au, să vedem ce le trebue și să dăm cât putem ca să știe și ei și să simtă că legionarii lui Codreanu oamenii poporului, conduc pe popor.

Să alinăm deci suferințele mai ales că sunt atâția oameni cari nu se pot bucura în toată voia de acest Crăciun.

Să le fim într'ajutor.

Atunci vom putea spune și în fața judecății viitoare, și în fața Căpitanului că am petrecut bine sărbătorile Crăciunului. Altfel nu!

VIOREL TRIFA

Dorim abonaților, cetitorilor și prietenilor noștrii, Sărbători fericite.

Naşterea Domnului Iisus

Pentru a trăinici legătura cu propria sa făptură, Dumnezeu a trimis în lume pe ... pentru a aprinde peste veacuri, lumina celei mai mari pilde, Iisus a ... se nască în mijlocul celui mai ticălos neam de pe pământ ... acelea. In casa cea mai săracă. Dar în familia cea mai curată. Familia lui Iosif tâmplarul.

Venia Dumnezeu între oameni. Drumul către El deschis sub stea de magi. Puterile răului au început să se svârcolească. Irodul, întruparea răului, a început prigoana şi nimicirea. Dar Isus nu împlinise ce avea de împlinit. A fost salvat cu preţul a mii de vieţi de copii nevinovaţi. Pe urmă mereu prigonit, mereu umilit, s'a ridicat în contra tuturor, propovăduind îndreptarea, dragostea uriaşă de oameni, recunoscând neamurile, vorbindu-le în limba lor. A crescut ucenici care să-i ducă mai departe în lume dragostea. Ca să întărească tot ce-a predicat şi ca să înfrângă duşmanii, a primit jertfa cea mai mare. Crucificarea. Prin aceasta, a biruit. A biruit Dumnezeul din oameni.

Biruiţii au căzut în genunchi şi, ispăşindu-şi păcatele, recunoscându-şi păcatele, s'au mântuit.

Numai neamul jidovesc n'a vrut să recunoască. Nici după moartea lui Iisus. Nici după învierea lui. Şi de aceea, jidanii au fost împrăştiaţi în cele patru vânturi ale lumii.

●

De aproape două mii de ani, Iisus se naşte în fiecare din noi. Trăeşte în noi ,predică în noi, suferă umiliri şi prigoană, şi moare pentru a învia. Dar au trecut aproape două mii de ani şi oamenii nu vor să învie în bunătate. In tot acest timp Iisus s'a repetat în miile de martiri ai credinţei creştine. Numai prin El şi prin aceştia din urmă, neamurile pământului şi-au păstrat şi-şi mai păstrează legătura cu Dumnezeu, cu creatorul.

Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos. Lumina către care ne vom îndrepta mereu ca să putem ieşi din întunerecul păcatelor. Vor veni, şi anul acesta, stele cari să ne lumineze geamurile caselor şi ale inimilor. Vor veni copii să ne cânte că s'a născut Mesia. Unii se vor mărgini la bucurii lumeşti: pom de Crăciun ,masă bogată, petreceri. Alţii se vor scobori în ei, vor plânge, se vor cutremura se vor străluminа de tainele de dincolo de noi şi de lutul vremelnic.

Dar tuturora ar trebui să ne rămână măcar ceva din aceste aproape două mii de ani de viaţă creştină, iisusiană.

1. Iisus înseamnă coborîrea Dumnezeului între noi.

2. Iisus înseamnă viaţa veşnică şi dragostea care desleagă toate care mântue.

3. Iisus înseamnă adevărul că mântuirea se poate obţine numai prin focul suferinţelor.

4. Iisus înseamnă biruinţa prin propria cenuşă. Prin jertfă şi moarte.

5. Iisus înseamnă deslegarea mormintelor, prin înviere.

6. Pentru fiecare din noi, Iisus înseamnă naşterea din nou. Inălţarea frunţii şi inimii noastre către cer.

7. Pentru neamuri Iisus înseamnă dobândirea unui scop de a trăi în veşnicie.

In tihna, oricât de umilă, a Crăciunului, noi românii trebue să ne întoarcem în noi şi să ne judecăm aspru. Să ne întrebăm cum a rodit şi cum rodeşte Iisus în inimile noastre. Va trebui să ne ducem cu gândul, undeva departe, pe câmpiile Spaniei, unde Iisus murea a doua oară, pe cruce, şi unde, neamul românesc, pentru a se naşte din nou, întru El, a trimis pe doi din cei mai buni fii ai săi, să moară: Ionel Moţa şi Vasile Marin. Va trebui să ne supărăm adânc că nici aceste jertfe n'au fost de-ajuns pentru a ne mântui, pentru a ne apropia de Iisus. A trebuit să îndurăm şi jertfa însăşi a Conducătorului ,a Căpitanului, care ne-a deschis drumul mântuirii şi al învierii.

Da, în pacea căminului departe de lupta amară a vieţii ,în zilele de Crăciun, va trebui să ne umilim şi să încercăm deslegarea cea mare. Noi neamul românesc am repetat, prin lupte, înfrângerea şi învierea Căpitanului, povestea lui Iisus. Ne-am pus pe linia de ucigaşi ai lui Dumnezeu. La fel cu jidanii. Şi ispăşirea n'a întârziat să vină. Acum ispăşim amar. Chiar când cântăm, inimile şi ochii noştri plâng. Bucuriile de acum încolo ,ne vor fi în ispăşiri crunte.

A venit Crăciunul.

Undeva într'un staul, cu două mii de ani în urmă se naşte Iisus.

Va mai trece oare multă vreme până ce lumea îl va înţelege din chiar clipa aceasta? Fără să mai fie nevoe de Golgotă şi de răstignire?

VASILE POSTEUCĂ

DOI CRAI VESTITORI

Au venit sfintele sărbători ale Naşterii Domnului.

Anul acesta, ca niciodată, ne lăcrimează ochii şi inimile, de bucurie.

Este cel dintâi Crăciun sub semn şi biruinţă legionară.

Gândul nostru se îndreaptă cu evlavie către cei care s'au jertfit pe altarul credinţei în Hristos.

In ieslea cu paie a Betleemului a răsărit în noaptea Crăciunului, acum aproape două mii de ani, noua credinţă a creştinităţii, care a strălucit, cu atâta putere, sub semnul crucii.

A înţeles omenirea atunci, că izbăvirea vine prin cel care se năştea.

A suferit pentru acesta, dar a crezut.

Tot puterea credinţei a mânat pe legionari pe calea spinoasă a Mântuirii, cea mai dreaptă cale spre Mântuitor.

Sunt patru ani de atunci.

In ajunul Crăciunului.

Undeva în Spania îndepărtată, bântuită crâncen de bolşevism, doi Crai Vestitori de lume nouă, Ion Moţa şi Vasile Marin, cu ochii spre cer şi cu mâinile încleştate pe mitraliere, aşteptau moartea. Prin această moarte ei înţelegeau să apere pe Cel care venea să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu.

Era Naşterea Domnului!

Spunea atunci Marele Creştin Ion Moţa:

„Astăzi la Naşterea Domnului nu ne este îngăduit să avem numai bucurie în casele noastre, ci şi grijă pentru a păstra marele dar pe care ni l'a făcut Dumnezeu prin trimiterea Fiului Său printre noi".

Iată dar că cei doi Crai Vestitori au înţeles să aibă grijă ca şi trupeşte să se dăruie, aşa cum odinioară făceau ucenicii lui Iisus Cristos, pentru mântuirea semenilor lor aflaţi în păcate.

Aşa au înţeles cei doi Crai Vestitori, Ion Moţa şi Vasile Marin, să păstreze marele dar făcut nouă de Dumnezeu.

Să ne ridicăm până la înţelegerea acestor jertfe!

Să nu uităm că au plecat să lupte în numele Mântuitorului şi al Crucii cu necredinţa păgână pentru că „se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos! Se clătina aşezarea creştină a lumii!". Aşa scria părinţilor, Ion Moţa, în preajma Sărbătorilor Naşterii, acum patru ani, din tranşeele Spaniei însângerate din pricina bolşevicilor.

Să nu uităm a trage învăţătură din pilda pe care cei doi Mari Creştini ne-au dat-o.

Să-i urmăm de va trebui.

„Ceasul de azi — spunea Ion Moţa — este un ceas greu. De împlinirea datoriilor noastre în acest ceas atârnă faptul ca rândurile viitoare de oameni ,copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri, să se bucure ori apoi să plângă în ziua Naşterii Domnului".

Să luăm aminte!

Sunt cuvintele unui ostaş al Mântuitorului.

IOAN OPRIŞ

Crăciun sub semnul biruinţei legionare

După douăzeci de ani de lupte şi suferinţi neîncetate, legionarii de pe pământ, sărbătoresc primul Crăciun în libertate. Pentru prima dată când naşterea Mântuitorului, nu mai găseşte lanţurile şi celulele închisorilor pline cu legionari. Temniţele şi-au luat astfel adevăratul lor rost în împlinire ,mulţumindu-se numai cu hoţii şi răufăcătorii de rând. Ele nu vor mai găzdui de acum înainte, luptătorii pentru dreptatea neamului nostru.

Va fi acest Crăciun, primul din lanţul marilor sărbători creştineşti, petrecute sub semn legionar. Rugile şi Slăvirea Domnului, mai puternice şi fără ascunzişuri, vor fi anul acesta. căci ele se vor înălţa nu de după gratiile temniţelor ci din sufletele curate ale acelora care au biruit, cu mari jertfe, porţile iadului, de aici, de pe pământ. Şi rugile noastre vor trebui să fie cu atât mai fierbinţi, cu cât noi trebuieşte să ispăşim şi mai cu seamă, să dobândim, iertarea pentru păcatele ce apasă asupra neamului întreg, păcate pe care Dumnezeu ni le-a arătat şi pentru care — mai ales — ne-a mustrat atâta.

Stăpânitorii şi asupritorii noştri de ieri se rugau şi ei lui Dumnezeu şi nu uitau ca orice fărădelege a lor s'o îmbrace în haina credinţei. Dar ruga lor era asemenea celei a tâlharului de codru când iese la margine de drum, în miez de noapte, spre a lovi pe călătorul blând şi neprihănit. Şi de aceea, ruga lor, departe de a fi rugă dobânditoare de iertare, era rugă care mânia pe Dumnezeu şi care atrăgea asupra neamului întreg, pedepse grele, pedepse de care cine ştie când ne vom izbăvi.

Să ne rugăm lui Dumnezeu, aşa cum ne porunceşte Căpitanul nostru, cu sufletul deschis şi plin de curăţenie şi mai cu seamă, să nu fim asemenea fariseilor şi cărturarilor despre care, Mântuitorul spunea că asemuiescu-se mormintelor văruite care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de toată necurăţenia. Să înceteze fariseismul din sânul neamului nostru, căci numai atunci ne vom învrednici de mila şi îndrumarea dumnezeiască.

Prea adânci sunt brazdele durerii, săpate în trupul ţării noastre, răsluite de duşmanii trufaşi şi necredincioşi, pentruca să mai putem astăzi să ne abatem dela cea mai mare, a noastră datorie, de a fi buni şi drept credincioşi.

Mai presus de Crăciunul de pe pământ, Legiunea va prăznui în ceruri prin legionarii de acolo, Crăciunul mântuirii neamului nostru.

Şi ce frumos va fi acela! Acolo e Căpitanul cu martirul Moţa, cu Marin, cu inginerul Clime, cu blândul Banea, cu vitejii Nicadori şi Decemviri şi cu toată falanga legionarilor celor mai neprihăniţi, cei mai aleşi dintre aleşii neamului românesc. De acolo ei priveghează la toate faptele noastre, a legionarilor de pe pământ, ajutând prin ruga lor, la făptuirea României, pe care au visat-o şi pentru care s'au jertfit: „Frumoasă ca soarele de pe cer".

Cu gândul la Ei şi la marele Lor sacrificiu să petrecem astfel primul Crăciun, sub semnul biruinţei legionare.

ION V. BOANTA

Din viața și învățăturile Căpitanului

Ne vor omorâ

Vor trimite să ne prindă și să ne omoare. Vom fugi, ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă vom fi desigur răpuși. Căci noi vom fi puțini, urmăriți de batalioane și de regimente românești. Atunci, vom primi moartea. Sângele nostru, al tuturora, va curge. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru, adresat neamului românesc, și cel din urmă"

C. Z. C.

Căpitanul cu Ionel Moța având în mijloc pe un țăran la care s'au dus să-i aline durerile și să-l scoată din haina sdrențuită.

Morminte de eroi

Priviți drept în ochi pe toți tiranii voștri. Indurați cu resemnare ori ce lovitură, suportați orice chin, căci jertfa noastră a tuturora, va fi temelia de fier, de trupuri frânte și de suflete chinuite a biruinții.

Acei ce vor cădea dintre noi, vor avea nume și morminte de eroi.

Iar cei ce ne vor ucide, vor purta nume de trădători, și vor fi blestemați din neam în neam.

C. Z. C.

Căpitanul face cărămidă învățând prin asta că munca este o mare cinste și că nu are dreptul să trăiască decât omul care muncește.

CĂPITANUL

la mormântul lui Moța

Câteva rânduri scrise de Căpitan la Casa Verde

Azi e Buna Vestire. 25 Martie. Ziua celui mai mare grad legionar.

Moța gloriosul șef al echipei din Spania Doarme cu gradul său sfințit de cel mai curat sânge de legionar, de propriul său sânge.

Și acum stau uluit. Jertfa lui Moța este amețitoare. Nu se poate, Doamne, o jertfă mai mare.

Mă cobor la mormântul său. Trec printre straturile pe care toată ziua le-a lucrat eri iridenta soția sa și Cătălin. Mă închin. Dar inima mi se face de piatră și nu mai simt nimic. Moța, am venit la tine, să te văd. Scoală-te și privește cum iar s'au năpustit asupra noastră, voind din nou să ne nimicească. Câte jertfe a făcut generația noastră; Moța, adu-ți aminte, cât am suferit în închisori, câte dureri nu s'au înfipt în noi, câtă foame n'am răbdat, câte umilinți înecate nu ne-au tăiat ca plugul brazde prin inimă.

Intr'o țară ca a noastră pare că ar fi fost deajuns numai această uriașă dovadă de consecvență și caracter: 15 ani de neclintire în slujba unei credințe și a unei frății nesdruncinate.

Intr'o țară în care se schimbă în fiecare an credințele și se trădează prieteniile.

N'au fost deajuns nici 15 de dureri pe care zi cu zi, și uneori ceas cu ceas, le-am trăit împreună ,tremurându-ne inimile. Vai, și minutele cât veacul.

A venit jertfa sângelui tău, la un capăt de viață chinuită, ca o dovadă supremă, ca o încordare supremă a generației noastre, de a face o ultimă dovadă în fața lumii.

Sângele tău a curs. Iar noi am plâns până când ne-a secat izvorul lacrimilor. Plângem mereu. Durerile ne-au sfâșiat inima din noi.

Pentru canalii n'a fost nici aceasta deajuns.

S'au năpustit din nou asupra noastră. Ei vor nimicirea, nu dovadă, dela noi.

Inconjur, odată mormântul, mă urc pe trepte și citesc pe crucile lor de viteji aceste simple cuvinte :

ION I. MOȚA
Comandant legionar
al Bunei-Vestiri
VASILE MARIN
Comandant legionar
Au căzut pe fronturile Madridului luptând în rândurile armatei naționaliste

Aducem cel mai pios omagiu amintirii sfinților noștri eroi. Nici o jertfă nu va fi prea mare pentru a îndeplini gândul lor.

Căpitanul dă o decorație viteazului General Cantacuzino care cu mult drag a luptat până la moarte pentru Legiune.

Căpitanul dă porunci unui legionar și îl învață cum trebue să facă pentruca lucrurile să iasă bine.

Căpitanul la deschiderea căminului legionar deschis la Obor pentru ca să învețe pe Românii știutori de carte să facă și comerț.

UN PLUGUŞOR LEGIONAR

Aho, aho, opriţi flăcăi
plugul cel cu şase boi,
puneţi toţi genunchiul jos,
faceţi cruce'ntru Hristos
şi cu ochii către cer
juraţi pe Garda de Fier,
să ne-audă Căpitanul
C'am ajuns cu bine anul,
toţi legionarii Lui,
braţele Arhanghe'lui
peste ţara desrobită
de credinţa Lui sfinţită;
ca un soare de frumoasă,
cum e Raiul de mănoasă,
cum a vrut-o CAPITANU'
CORNELIU ZELEA CODREANU
. . . .
(o clipă de reculegere)
. . . .
Hai cu Dumnezeu flăcăi
şi din gură ziceţi hăi:
hăăi, hăăăăi!...

Seara bună scumpă gazdă,
cu plug nou în verde brazdă
şi cu Dumnezeu în minte
o pornim tot înainte...
Vom ara şi semăna,
pe deasupra vom grăpa,
iar în prag de primăvară,
peste'ntreaga noastră ţară,
grâul mândru-o să răsară
din jertfa legionară...
Grâu bogat şi auriu;
tot scăldat în sânge viu;
grâu curat şi luminos
cum e faţa lui Christos,
grâu ce ne va lumina
ca şi visul lui Moţa,
grâu cu miezul tare, plin
ca şi crezul lui Marin;
grâu curat, fără de pete
ca şi viaţa lui Ciumete,
grâu strivit sub roata morii
cum au fost şi NICADORII,
Cum au fost şi DECEMVRIRII
şi Cei NOUA, toţi Martirii
ce-au murit pentru-o credinţă,
pentru-a neamului fiinţă,
pentru CAPITAN şi ţară,
în Legea Legionară...
. . . .
o clipă de reculegere)
. . . .
Tot cu Domnul măi flăcăi,
îndemnaţi şi ziceţi hăi:
Hăăăi, Hăăăăăi!...

Mândra jupâniţă gazdă,
tragem şi a, doua brazdă,
pentru fraţi şi frăţiori
(bucheţele dragi de flori)
asvârliţi prin închisori,
ferecaţi după zăbrele,
să nu vadă soare, stele,
să ne stoarcă năzuinţa,
tinereţa şi credinţa;
schingiuiţi şi 'nfometaţi,
de cer şi pământ uitaţi,
arţi cu fierul pân'la os,
chinuiţi ca şi Christos,
pentru pace şi dreptate,
pentru iubirea de frate;
pentru Crezul Legiunii,
Cruce'n mijlocul furtunii,
pentru CAPITAN şi ţară,
pentru-o nouă primăvară
şi-o aleasă conştiinţă
luminată de-o credinţă...
Tot cu Dumnezeu flăcăi,
faceţi cruce, ziceţi hăi:
Hăăi, Hăăăăi!...

Noi vom semăna în brazdă
voia lor, stăpâna gazdă;
dorul lor de cer şi soare
plâns prin gratii de'nchisoare...
E urarea lor aleasă:
s'aveţi mire şi mireasă,
să vă fie casa, casă,
masa să vă fie masă,
ţara liberă de hoţi,
vatra plină de nepoţi,
orătănii prin ogradă,
pomi în floare prin livadă,
turme multe pe tăpşan
şi mai multe'n Noul An...
Iar la zile sfinte, mari,
tarafuri de lăutari,
şi'n pivniţă un butoi
pentru însetaţi ca noi,
care ne-am prăjit la soare
printre gratii de'nchisoare...
Hai legionari flăcăi,
faceţi cruce, ziceţi hăi:
Hăăi, Hăăăăi!...

Vom mai semăna apoi
dorul celor bravi eroi:
Să vă creşteţi toţi feciorii
bravi cum fost-au Nicadorii;
ca să ştie pentru ţară,
pentru CĂPITAN să moară;
să ducă spre biruinţă
mândra Gărzii năzuinţă
şi cu lauri să'ncunune
viaţa celor în Legiune,
cum făcură cei dintâi,
de-au pus ţării căpătâi...
Să grăbim fârtaţii mei,
tot cu Domnul ziceţi hăi:
Hăăi hăăăăi!...

Şi s'aveţi mereu în minte
toate sfintele morminte,
în cari fără cer şi soare
doarme-a Legiunei floare...
Dorm flăcăi fără de vină
prefăcuţi de-avalma'n tină;
dorm al lui Horia somn
şi al lui Brâncoveanu-Domn...
Dorm cu crezu'n CĂPITAN,
cu privirea'n sfânt liman,
dorm cu crezul temelie
la o nouă Românie,
ce-o clădim din astă seară
din capăt în cap de ţară
şi de mâine'n veşnicie
pân'va fi împărăţie...
Hai legionari flăcăi,
tot cu Domnul ziceţi hăi:
Hăăi hăăăăi!...

Şi acum a treia brazdă
vom mai trage o scumpă gazdă:
şi vom semăna credinţă
în a neamului fiinţă;
bob de muncă creatoare
picurat din mândrul soare,
peste plaiul românesc,
peste duhul creştinesc,
să rodească, să'nmulţească
ţara să ne'ntinerească,
braţul să ni-l oţelească,
sufletul să ni-l călească,
întrucât avem de trântă,
căci ni-i ţara iarăşi frântă...
şi avem de reparat
ce nebunii au stricat...
Deci, cu noi, prea bună gazdă,
hai şi pune plugu'n brazdă,
să arăm în adâncime,
în întreaga românime:
dela Nistru pân'n Tisa
şi de-acolo până'n Mare,
din hotare în hotare
cu pluguri legionare...
Şi vom semăna dreptate
şi crezare pentru frate,
şi vom semăna voinţă
vom ieşi din umilinţă
şi vom semăna nădejde,
vom păşi din desnădejde.
Vom tăia cale în stâncă
şi în noaptea cea adâncă...
. . . .
Stă de veghe CĂPITANUL,
va îngenunchea duşmanul;
EL ne poartă şi ne duce,
ne va lumina'n răscruce
drumul sfânt şi luminos
arătat şi de Christos...
Hai spre EL mereu flăcăi,
faceţi cruce, ziceţi hăi:
Hăăi, Hăăăăi!...

Am mai ura, am ura,
dar ni-e că vom înopta
şi n'aveţi unde ne culca;
căci până mâine, pân'la anul,
ni-i c'om sfărâma divanul...
Suntem deprinşi ca la'nchisoare:
cu cărămidă sub spinare
şi cu lanţuri de picioare...
Mai avem şi de umblat,
camarazi mulţi de urat
şi de-aceia terminăm:
fericiţi ani vă urăm;
sănătoşi să fim la anul.

SA TRAIASCA LEGIUNEA
C Ă P I T A N U L!

A eşit de sub tipar calendarul gazetei noastre

Am anunţat la vreme pe cetitorii noştri că vom scoate anul acesta un frumos calendar (almanah).

Vestim bucuria că acest calendar a eşit de sub tipar.

Calendarul este o iminentă carte de învăţătură pentru orice plugar şi orice muncitor român.

Şi pe lângă asta este şi un lucru folositor.

In calendarul din anul acesta veţi găsi: Cronologia, Posturile, Planeta şi Zodiile, Cum va umbla vremea, Poveţe legionare, şi apoi o bogată parte de învăţătură.

Iat numai câteva din titlurile cuprinse în calendar:

Despre Căpitanul, despre părintele Moţa, Regele Ţării! Despre viaţa şi faptele Legiunii. Durerile ţării; Am îngropat politica de partid; Răvaşul întâmplărilor din lume; Cum se ducea războiul mai de mult şi cum se duce azi. Din minunile armelor celor noui, cum arăta Europa eri şi cum arată astăzi, glume şi multe alte lucruri frumoase şi de folos.

Calendarul are o mulţime de chipuri.

In pagina de alături dăm câteva lucruri luate din calendar.

Cum se poate comanda calendarul

S'a pus în vânzare calendarul gazetei noastre pe anul 1940. Scris frumos, cu multe poze, cu coperta în culori, calendarul este o carte sfătoasă care nu trebuie să lipsească din casa niciunui cititor al „Libertăţii". Din cauza vremurilor grele, a hârtiei şi a tiparului scumpe, preţul calendarului s'a mai mărit.

I Calendar costă 20 lei.

Cine comandă (cere) 100 bucăţi le primeşte cu 16 lei bucata trimise pe cheltuiala noastră.

50—100 bucăţi cu 17 lei bucata, trimise tot pe cheltuiala noastră.

20—50 bucăţi cu 18 lei bucata.

5—20 bucăţi cu 19 lei bucata le trimitem tot noi, fără a ne lua însă răspunderea dacă se rătăcesc la poştă. Acei cari vor să fie siguri că nu se pierd la poştă, e bine să adauge încă 8 lei, spre a se trimite RECOMANDAT, când nu se pierde.

1—5 bucăţi cu 20 lei bucata la cari plătim noi porto poştal simplu, nerecomandat. Cine vrea să fie sigur că nu se pierde pachetul la poştă, să adauge 8 lei spre a le trimite recomandat.

Depozitarii (vânzătorii) noştri, dacă au plătit pe cele primite şi mai vor, li se trimet încă.

Când se trimite sau se plăteşte la administraţie o sumă de bani, rugăm să ni se spună neapărat dacă e vorba de un abonament nou sau de unul vechiu. Depozitarii sunt rugaţi să arate la orice trimitere de bani pe cuponul mandatului, numărul ce este scris în colţul stâng de sus al etichetei cu care primesc gazetele! Decontarea să se facă lunar indicându-ne numărul gazetelor pentru care plăteşte. Nu primim retur mai mult de 10% gazetele nevândute ni se vor trimite întregi, francato cu 7,50 suta de foi.

Pacostea cea mare: jidanii

Despre cum a ajuns jidanul din sluga stăpân. Românul a fost rob la jidani dar astăzi e liberat

Una din cele mai mari pacoste ce-au dat peste țara noastră sunt jidanii. A fost o vreme când țara noastră nu avea jidani nici de sămânță. Erau vremuri bune atunci și oamenii erau drepți și cu frica lui Dumnezeu. De pe vremea acea s'a împânat pământul țării noastre cu biserici și alte locuri de închinare. Dar ne mai putând fi suferiți jidanii prin alte părți au luat un sac de sdrențe în spate și au pornit spre țara noastră unde au auzit ei că e rost de trai.

Și chiar așa s'a și întâmplat. La început au venit sgribuliți, uscați și prăpădiți ca vai de ei. Unde întâlniau câte un Român se plecau până la pământ și strigau cât îi lua gura: „sărut mâna cucoane" așa cum se vede și în chipul de alăturea.

Așa a venit jidanul în țară: jerpelit și plecându-se până la pământ în fața Românului. Iar Românul era mândru și sănătos...

Românului, om cu inimă bună, i-a fost milă de ei și i-a lăsat să se aciueze prin satul lui. Și iaca așa a crescut șarpele la sân. Cu vremea jidanul a început să prindă rădăcini. Sârguincios la comerciu și hoț fără pereche „a deschis boltă" cum se mai zice. Și a început să vândă Românului cele de trebuință. Că doar nu-i lucru greu să stai la tarabă. Românul era osândit ziua la munca de pe câmp iar jidanul sta și vindea.

Și s'a îmbogățit jidanul depe pielea bietului Român. Și a început să dea bani cu împrumut încât încetul cu încetul tot satul era dator la jidan. Și atunci să mi-l fi văzut pe Avrum Leiba cum sta gros și dolofan cu jidoafca și cu jidănuții lui și cum trecea Românul pe ulița plecându-se până la pământ.

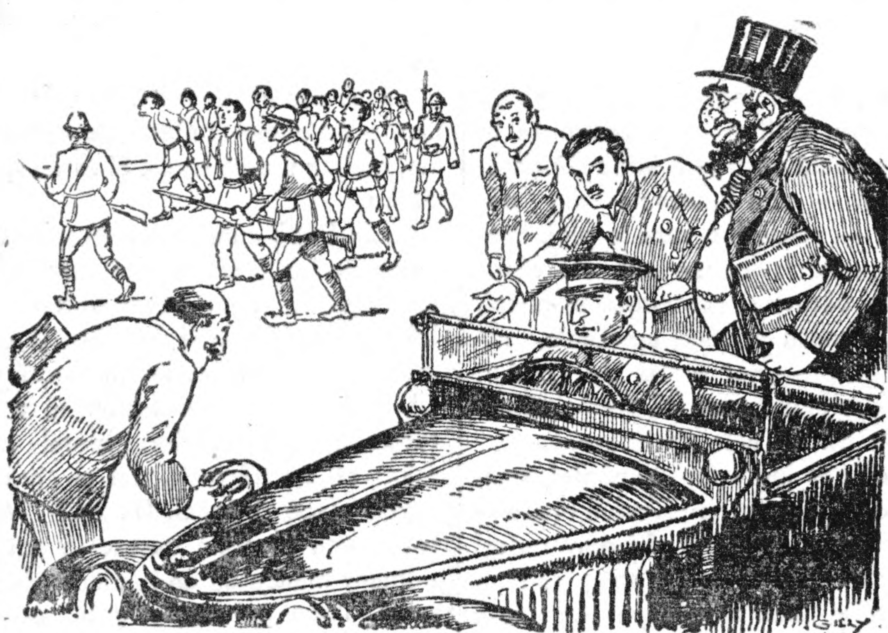
Dar n'a trecut multă vreme și s'a îmbogățit jidanul de pe spatele Românului. Și a ajuns Românul sdrențăros și la rușinea să se plece în fața jidanului...

Roata se întorsese: acuma era jidanul stăpân și Românul rob și sdrențuit de te durea inima când îl vedeai.

Și nu s'a mulțumit jidanul numai cu atâta ci a început să-și bage nasul și în politica statului. A început să cumpere cu bani grei pe toți cei ce au condus țara românească. Și ajunseseră miniștrii din țara noastră argații jidanului. Ce porunceau jidanii aia se făcea.

Jidanii n'au lăsat să ne împrietenim cu Nemții și Italienii, ducându-ne astfel la pierderea țării și tot ei au fost aceia care au poruncit ca să se omoare legionarii. Și cozile de topor au ascultat porunca. Au băgat în lanțuri pe Români și mai ales pe cei mai buni dintre Români, pe legionari.

O țară întreagă gemea de durere iar jidanul mulțumit se plimba cu automobilul cumpărat din jupuirea țăranului român.

Și nu s'a mulțumit jidanul cu cârciuma ci s'a băgat în politica țării, și a făcut pe politicieni slugi plecate lui și au ajuns Românii în lanțuri...

Totul căzuse pe mâna lor: politica, gazetele mari, fabricile, comerțul mare și mic și toate afacerile bănești ale țării. Și nimeni nu putea să se miște. Era mai rău ca în Palestina.

Dar Dumnezeu a avut grijă de noi și cu toate că omorâseră jidanii atâția oameni mari, s'au mai găsit legionari cari cu generalul Antonescu și cu Horia Sima în frunte să frângă puterea jidănească. S'a dus vremea de demult. De acum au venit legionarii și Românii răsuflă ușurați. Jidanul nu mai e stăpân în țara noastră, ci noi Românii ne conducem cum vrem. Incetul cu încetul se va lua tot ceeace jidanii au furat pe nedrept, storcând depe bietul Român.

Și va rămâne jidanul iar cu un săculeț cu care s'o poată șterge de la noi.

Și s'o ștearga însă cât mai repede și să fie cuminți că de nu vor fi așa apoi se vor găsi destui Români cari să le arate cum se trece granița românească.

Dar ziua mântuirii a sosit. Din România legionară jidanul trebue să plece. Și iar va fi Românul domn în țara lui.

Păcatele noastre

O poveste de sărbători

Mergeau odată la drum ,cale lungă ,doi oameni; un negustor şi cu sluga lui.

Când ajung aproape de oraşelul în care locuia domnul ţării, mare zarvă văd împrejurul palatului domnesc.

— Ce e, oameni buni, ce s'a întâmplat? — întrebă negustorul.

— Ce să se întâmple? Ne-a murit cârmuitorul ţării şi acum alegem altul.

— Cum l-alegeţi?

— Iacă — zice unul din mulţime, vezi pasărea cea măiastră?

Se dă drumul păsării să sboare peste norodul adunat şi domn ne va fi acela pe al cărui cap s'o lăsa pasărea. Aţi înţeles?

— Inţeles ,zic cei doi (negustorul şi cu sluga); văd şi ei pasărea şi încep să se tainească:

— Unde dă Dumnezeu să se aşeze pasărea pe capul meu! — zice negustorul. — Ce mai bunătăţi aş face.

— Ba de s'ar pune pe al meu să ajung domn, cum aş tăia şi aş spânzura! — zice sluga.

Au mai vorbit ei, ba de una, ba de alta, şi aşteptau să vadă minunea.

Trebue să spun însă că, înainte de ale muri domnul ,supuşii ţării se făcuseră foarte răi; se lăcomiau la avere străină ,răpiau cu sila ori pe furiş tot ce le cădea în mână şi se ţineau numai de blestemăţii; erau leneşi, beţivi, risipitori, mincinoşi, duşmănoşi neiubitori de biserică, fudui până la sărăcie, — de umblau soţii şi părinţii desbrăcaţi şi cu opincile târâş ,ca să îndestuleze găteliile fără rost, salbile şi zorzoanele fetelor, nevestelor şi flăcăilor lor, — neiubitori de lumină şi de cuvânt bun şi neiubitori de oştire de care fugiau ca ucigă-l toaca de tămâie. Tinerii, în loc să se strângă cu cei mai luminaţi, spre a culege pilde şi învăţături, şi în loc să muncească şi să cetească cărţi folositoare, umblau ca haimanalele, nopţi întregi după stricăciuni, s'apucaseră de tutun, de joc de cărţi ,de cuvinte murdare şi de scârnăvii, şi nici nu mai ştiau de Dumnezeu şi de biserică.

In toate părţile ţării nu se mai opriau ticăloşiile, certurile, bătăile, omorurile, aşa că oamenii aceştia amărîseră destul viaţa acestuia care, după ce-i cârmuise vreme lungă, părăsise şi el această lume păcătoasă

Acu să nu uităm vorba: Pe când negustorul şi cu sluga aşteptau să vadă minunea, iată că din foişorul palatului se dă drumul pasării măiestre. O văd că se învârteşte de trei ori peste mulţimea de popor adunat, şi ce să vedeţi Dumneavoastră? Se lasă pe capul slugii negustorului.

Incep ăi boieri să ţipe: „Nu se poate una ca asta! Pasărea, pesemne a greşită Să-i mai dăm odată drumul!

— Să-i mai dăm.

— Să-i mai dăm.

Ii dau, dar tot pe capul slugii se lasă şi acum.

— Mă mă! Mare minune! Să-i dăm şi a treia oară.

Ii dau, dar tot aşa.

Atunci, dacă văd boierii şi Mitropolitul că asta li-e rânduit ca domn, se duc cu toţii la slugă, îl iau cu mare alaiu şi-l pun în scaun.

Ei, acum e acum! Cum se vede sluga domn, socotiţi că face niscai bunătăţi? Aş! Se ţine de vorbă şi începe să taie şi să spânzure: pe lacomi, pe hoţi, pe leneşi şi beţivi, pe risipitori şi mincinoşi, pe necredincioşii cari fug de biserică, pe toţi stricaţii şi haimanalele, pe toţi, pe toţi — pe rudă, pe sămânţă. Ţipa puiul din maică!

Ba, de multe ori ,în furia domnului celui nou, piereau pe lângă cei răi şi dintre cei buni ,de era o groază şi-o prăpădenie cum nu se mai văzuse.

Dacă îndrăznia cineva să se jelue domnului celui nou ,tot mai grozavă îi era pedeapsa.

— Ce să ne facem? Ce să ne facem? — se tăineau între ei cei scăpaţi până atunci de urgia domnească.

— Stai, mă, zice unul, — am aflat că negustorul la care a fost slugă domnul înainte de a se fi suit în scaun, trăeşte în cutare loc. Să mergem să-l rugăm: poate să roagă şi el de domn şi-i îmblânzeşte inima.

— Să mergem.

Se duc la negustor, şi ăla, suflet bun, îi ascultă. Nu-i vorba frică-i era c'o păţi ca ceilalţi, dar şi-a luat inima în dinţi.

Domnul, când l-a văzut, mai mare bucuria:

— Hi, dragă stăpâne, de când nu te-am văzut! Ce mai faci şi pe unde ai mai fost?

— Fac bine. Am trăit la cutare sat, dar m'am îngrozit şi mă ingrozesc de faptele Măriei Tale. Pentru asta, rugat de popor, am venit să-ţi zic: N'ai de gând să te opreşti din tăiat şi spânzurat?

— O, dragă stăpâne, zice Domnul, — ţi-aduci aminte vorbele pe care le-am zis eu când am văzut pasărea măiastră sburând pe sus?

— Mi le aduc.

— Dar cuvintele pe cari le-ai grăit Dumneata le ştii?

— Le ştiu.

— Păi dacă-i aşa, de ce nu s'a lăsat pasărea pe capul dumitale, care ai zis că ai să faci bunătăţi şi de ce s'a lăsat pe capul meu, când am spus dinainte că am să taiu şi să spânzur? Vezi? Pentru păcatele oamenilor, m'a trimes Dumnezeu să-i pedepsesc.

Când aude aşa bietul negustor, nu mai zice nimic; se pune pe gânduri, începe să ofteze şi lacrimi mari îi brăzdau faţa.

— Aşa e! zice el încet, — păcatele oamenilor. Pentru păcatele noastre, Dumnezeu şi-a întors faţa dela noi; pentru păcatele noastre, vin pe lume toate relele!

Pe urmă mai grăeşte:

— Dar ce e de făcut, Mărite Doamne! Ce să spun eu celor cari m'au trimis?

— Ce să-le spui? Să-le spui să nu mai mă roage pe mine. Să roage mai bine pe Dumnezeu, să îmblânzească inima mea. Să le mai spui însă că rugăciunea în nimic nu le va fi de ajutor dacă nu s'or şi lăsa de păcate.

(Din „Cuvântări populare")

Despre îngrijirea câtorva boli

Urmare din numărul trecut

Dacă are pojar, boală molipsitoare, se dă lapte cald cu zahăr, ori ceiau de nalbă; să păstrăm aerisirea odăii; iar dacă suferindul se mai bolnăveşte şi de aprinderea plămânilor, să trimetem curând după doctor.

Dacă are tuse măgărească (convulsivă) să dăm fuga la doctor, şi cum se iveşte boala, să se aerisească casa şi să se dea copiilor hrană uşoară, mai cu seamă lăpturi.

Oftica se poate vindeca mai ales la început; să stea la aer curat, cu hrană bună ,să se caute cu doctorii şi să se ferească de a nu bolnăvi şi pe ceilalţi.

Dacă are lingoare, lipicioasă a matelor, să se ţie curat, la aer sănătos, să i se dea puţină apă de băut — fiartă şi răcită—şi câte puţin lapte, zeamă de carne, mai cu seamă de pasăre. Să ne grăbim a ne duce la doctor.

Dacă are friguri, care slăbesc pe bolnav, îi pierd puterea şi-i umflă splina făcându-i-o, uneori, atât de mare de-i umple pântecele, trebue să ne ferim de locuri băltoase, joase şi umede; să ne hrănim bine şi să dăm bolnavului chinină — dela primărie — multă, nu numai până-i trec frigurile, ci şi mai multe zile în şir după ce l-or lăsa.

Dacă are influenţă — boală lipicioasă, cu dureri mari în tot corpul, cu tuse, cu aprinderea plămânilor, cu junghiu, cu înecăciune, cu urdinare — bolnavul să facă băi la picioare cu apă caldă.

Ingrăşămintele pământului

Ştiaţi sau nu ştiaţi lucrurile acestea?

O altă lucrare de mare preţ, pe care trebue s'o facem noi şi pe care până acum nu prea am luat-o în seamă, este îngrăşămintea ce trebue să o dăm locului.

Trebue să ştiţi un lucru: plantele, prin creştere, îi iau pământului o sumă de părţi hrănitoare. Acele părţi se găsesc în tulpina şi foile grânelor şi altor plante şi când pe acelea le culegem ori le secerăm, pământul pierde sucuri.

Şi trebuie să mai ştiţi: după cum vita bine îngrijită, dă lapte mult şi bun, tot aşa şi pământul: părţile hrănitoare ce se găsesc în stratul din faţă al lui până unde au putut pătrunde rădăcinile, fiind luate de plante, trebuesc date înapoi pământului.

Până în vremile astea, n'am prea avut nevoe de aşa ceva; n'am prea supus pământul la o lucrare migăloasă, care să-l sărăcească — să ne luăm cu mâinile de păr, cum e în alte părţi — dar o să se schimbe cântecul: o să sărăcească şi pământul nostru tot ca al altor neamuri şi... ce o să mai facem atunci? Nu e bine să-l îngrăşăm din vreme ca să-şi păstreze rodnicia sa şi să şi-o mărească?

Un pământ îngrăşat, pe lângă că e foarte roditor ,apoi păstrează în el umezeala câştigată iarna şi primăvara şi — prin umezeala din pământ — se dă loc vara la ploi. Probă: pădurile întinse ,sub ale căror frunze căzute şi prefăcute în gunoi, se păstrează oricând umezeală, numai asupra unor astfel de păduri cad des ploile, pe câtă vreme câmpurile rămân arse de soare.

Deci, să îngrăşăm pământul, pentrucă după cum ne dă nouă hrană— datori suntem şi noi să-i dăm puteri din cari să-şi ia ce-i trebue, să-şi ia materiile nutritoare pe care le-a pierdut.

* * *

Acum, vine vorba: cu ce să îngrăşăm pământul? Şi cum?

Cel mai bun fel de îngrăşăminte pentru pământul ţării noastre este bălegarul.

Trebue apoi — cum v'am mai spus — să păstrăm bine gunoiul, ca să nu piardă din el tocmai ce mai folositor pământului. Să-l ţinem într'un loc anume, unde să cărăm în fiecare zi gunoiul ce-l scoatem din grajd. Locul unde-l punem să fie duşumea din beton, ca să nu se poată strecura umezeala. Să mai fie bine ales, chiar să aibă un fel de rit şi de bătaia soarelui.

Apoi să se lase gunoiul în aşa loc până va putrezi bine. Din când în când să-l săpăm ca să se înlesnească mărunţirea şi putrezirea.

Odată putrezit bine, îl ducem pe câmp şi-l facem mai multe grămezi, la depărtări potrivite una de alta; îl împrăştiem apoi pe câmp deopotrivă pe tot locul.

Pământurile cari sunt nisipoase şi iuţi au nevoie de gunoi de cal, bine putrezit; iar pământurile lutoase seci şi grele au nevoie de gunoiu nu tocmai putred.

Ingrăşăminte mai sunt: gunoiul de păsări, îngrăşămintele vegetale (făcute din putrezirea pe câmp a plantelor ce au fost pe el or au fost duse inadins) şi îngrăşămintele minerale, adică: cenuşa, sarea, varul, marna, etc.

Acum, ne trebue o grijă mare la semănături, dacă vrem să ne dea foloase, dacă vrem să întrebuinţăm pământul. Şi anume:

Să nu semănăm tot acelaş fel de plante pe acela petec de pământ mai mulţi ani dearândul. Şi să vă spui de ce.

Iacă: După cum un om îşi schimbă haina de iarnă cu cea de vară; adică, după cum nu poate suferi în Iulie, haina de iarnă, tot aşa şi pământul nu poate suferi în lucrările lui, aceeaşi plantă mai mulţi ai dearândul. Nu poate suferi bietul pământ că se sfârşeşte din el hrana care-i place plantei. De ce? Nu totdeauna plantele găsesc în acelaş pământ mâncarea ce le place; de aceea, unde nu creşte grâu, poate foarte bine să crească secară, or cartofi, or vie.

Să schimbăm ,deci semănăturile, adică: în loc de grâu să punem cartofi, or sfecle cari au rădăcini mai adânci decât ale grâului, putându-se hrăni mai din jos (adânc) unde rădăcinele grâului n'au putut ajunge şi pământul, fiind odihnit are mai multe substanţe hrănitoare decât cel de deasupra.

O împărăție care se apropie de sfârșit

E veche și frumoasă povestea Angliei, până când păcate multe și neamul rătăcitor al jidovilor, i-au stricat credința și obiceiurile.

De mult de tot, înainte ca Dragoș să fi omorât zimbrul prin codrii Moldovei și înainte ca Negru-Vodă să se fi luat după pasărea cea măiastră până în Țara Românească, pe pământul stâncos și plin de neguri al Angliei trăia un popor învățat, viteaz și cu frica lui Dumnezeu. Țara era plină de castele mari și minunate și oamenii își petreceau vremea

făcea ce făcea, mai cu armata ei, mai cu armata altor popoare pe care și le făcea prietene izbutea să nu-și destrame împărăția. Un sfert din pământ era în mâna lor.

Nedreptatea găsește însă totdeuna răzvrătiți.

Anglia avea să fie liniștită dacă ar fi spus: Popoare ale lumii, să împărțim frățește bogățiile pământului. N'a făcut așa pentrucă „sfătuitorii cei buni" jidovii n'au lăsat-o.

Cu dânșii împreună poporul englez a început să-și piară însușirile de

Părțile înegrite arată ținuturile pe care le stăpânesc englezii.

umblând la vânat sau avântându-se pe mare cu corăbiile.

Așa au străbătut mările în lung și'n lat, au cunoscut felurite neamuri de oameni, și-au găsit bogății pe care mintea omului abia și le poate închipui.

Ca să stăpânească aceste comori au luat în robie popoare și au pregătit armată puternică.

Aurul, pietrele nestimate, lucrurile rare și de preț toate se scurgeau dealungul mărilor spre țara lor.

Din clipa aceia un mare păcat a pus stăpânire pe ei: lăcomia de aur.

Jidovii dacă au simțit slăbiciunea Englezilor și-au zis: Cu poporul acesta îndrăzneț și care a căpătat patima noastră, dacă ne unim, stăpânirea întregei lumi va fi a noastră.

Și așa s'a întâmplat.

India, țară veche, bogată a căzut în mâinile lor.

Partea de miazăzi a Africei, unde se află cel mai mult aur din lume, ei o stăpâneau.

In America de nord, prin pădurile înzăpezite ale Canadei, unde aflaseră că e aur mult, englezii nu mai doveau cu căutatul.

Și în timp ce ei cucereau tot mai multe țări și popoare, jidovii din Anglia făceau fel de fel de afaceri cari le aduceau averi grozave.

Popoarele Europei au simțit că lăcomia jidanilor și Englezilor nu mai are nici o margine. Și de multe ori s'au ridicat murmurând. Dar Anglia

altă dată.

Numai erau așa de viteji, nici credința în Dumnezeu nu și-o mai păstraseră. N'aveau în față decât un singur idol: aurul.

Atunci s'a ridicat în Europa un popor mare care din cauza lăcomiei engleze n'avea destule putințe să se hrănească: Poporul german.

Crescut pe pământ cu piatră aspră, neavând alte mijloace de trai decât bogăție puțină a pământului țării lor, germanii s'au pregătit in schimb cu armele, ca într'o zi când se vor simți destul de tari, pentru a bate un popor moleșit și fără virtuți, ca englezii, să-și facă singuri dreptate. Dreptate care nu era numai a lor ci a tuturor popoarelor care erau la fel de asuprite.

Astăzi se știe unde a ajuns Anglia și jidovii.

Aproape de prăpastie. In curând jidovii vor fi alungați din mijlocul oamenilor, pentrucă ei nu sunt oameni. Sunt niște duhuri rele trimise de diavol, anume ca să ne strice pe noi. Cu ei se va sfârși și marea împărăție a englezilor. Comorile și hrana întregului pământ vor fi împărțite cu mai multă dreptate între popoare. Poate stăpâni iarăși numai pe țara lor, și fără lăcomia aceia grozavă de aur, Englezii vor putea fi din nou poporul acela, viteaz, înțelept și cu frica lui Dumnezeu de altă dată.

CONST. CONSTANTINIU

Dorim tuturor abonaților, cetitorilor, împreună lucrătorilor și pretenilor gazetei noastre Sărbători fericite.

Să dea Domnul ca anul ce vine să le aducă pace, sănătate și bucuria marilor împliniri legionare.

Trăiască Legiunea și Căpitanul.

Totul pentru armată

Dreptate nu mai poți să-ți faci astăzi decât dacă ești puternic. Cu arma în mână. Așa au făcut nemții. Și-au pregătit ani de zile soldații, au născocit fel de fel de arme și când a dat semnal conducătorul lor au nimicit toate popoarele care-i stăteau în cale. Pentru izbânzile care le-au câștigat, au muncit multă vreme, stăpâniți de un singur gând: Totul pentru armată. Au mâncat cât mai puțin, s'au îmbrăcat mai prost și toți banii i-au dat pentru arme și pregătirea soldaților.

De dreptote avem și noi astăzi nevoie după cele petrecute în anul care se sfârșește.

Pentru asta toată grija noastră trebuie să se îndrepte spre armată. Orice ban de prisos acolo trebuie să meargă. E porunca neamului. E porunca istoriei noastre.

Soarta războiului

Incepe să se întrezărească sfârșitul războiului iscat de Englezi și jidani cari simțeau că li se prăbușește stăpânirea în lume. Forțele germane, pe zi ce trece fac tot mai grele zilele dușmanului. Nenumăratele bombardamente asupra orașelor engleze au zăpăcit popoulația care ar vrea să fie pace, dar nu vor conducătorii plătiți de jidani. Dar vezi că biruința nu se poate câștiga cu bani mulți puși la bătaie ci cu arme bune și soldați care știu că luptă pentru un lucru sfânt: Patria lor. Germanii însă nu luptă numai pentru viața lor, care până acum a fost aspră și apăsată ci pentru toate popoarele mici asuprite de jidani. Dacă ar fi singuri poate tot s'ar mai putea îndoi cineva, că ceilalți sunt mai mulți și vor putea câștiga. Dar Germania are doi prieteni mari: Italia și Japonia care luptă contra acelorași puteri ale răului. Așadar lucrurile au început să se limpezească.

Prin înfrângerea Angliei va fi nimicită cea mai mare pacoste a omenirii: puterea jidovească. Pentrucă ea a adus discordiile între popoare, ea a făcut ca cei care nu erau de o lege cu ei să nu aibă ce mânca, ea a depărtat pe oameni dela biserică de și-a întors Dumnezeu fața dela noi și ne-au lovit atâtea nenorociri.

S'a terminat cu ei. Cu victoria Germaniei, Italiei și Japoniei puterea lor va fi nimicită. Și asta se va întâmpla nu peste multă vreme.

Abonați „Libertatea"

Numeroșii cetitori cari vor avea în mâinile lor de sfintele sărbători, această foaie, sunt rugați a ceti cu luare aminte, a vedea care e gândul și dacă văd că aci au dat de oameni cu credință și dreaptă judecată, și suflet curat cari dela început față de neamul nostru cel prea mult lovit de câți netrebnici toți, — și dacă din această foaie prin suflet și credință într'un viitor mai bun pentru tot Românul, de sus până jos, — atunci să se hotărască a ținea în anul ce vine, la casa lor această îndrumătoare credincioasă a lor, — abonând-o, ca să le vie regulat.

„LIBERTATEA" a fost dintru începuturile ei, foaie a țărănimii române, soră fiecărui plugar și muncitor român, — și când zicem „muncitor", înțelegem și pe muncitorul cu brațele, în câmp, în atelier, în fabrică, dar și pe muncitorul cu capul, în școală, în Biserică, în cancelariile slujbelor de obște, — peste tot locul. Căci toți sunt „muncitori", fie că lucrează cu brațele, sau cu încordarea minții. Și toate aceste feluri de muncă, numai așa sunt cu adevărat roditoare pentru neam și țară, dacă au legătură între ele, toate spre aceeași țintă înaintând: spre norocul și mulțumirea TUTUROR fiilor neamului, și a celor de jos, ca și a celor mai de sus.

Băgați de seamă, din cetirea materialului atât de felurit din această foaie, și veți vedea, că, cetind-o, te luminezi cât mai bine asupra rosturilor vieții, înțelegi cele ce se petrec în jurul tău și jos în popor și mai sus în straturile cărturarilor și învățaților țării sau ai lumii.

„Libertatea" te face să ajungi — plugar luminat, meseriaș înțelept, muncitor cuminte, om cu credință bună către neam și țară, te face — Român adevărat!

— De aceea, după ce ai cetit'o, frate cetitor, îmbie o și la altul care n'a avut'o, n'o cunoaște, și pune-i la inimă să intre și el în rândul abonaților acestei foi.

Prețul e mic încât o poate abona orișicine și anme:

Pe un an	Lei 150
Pe jumătate an	Lei 75
Pe 3 luni	Lei 40

In foaia de față găsiți mandatele poștale tipărite, pentru trimisul banilor.

Mai ai de scris suma ce trimiți — iar jos numele trimițătorului, apoi pe „cupon" (cotor) scrii curat adresa sau adresele, pe cari să vă vie foaia. Dați numele scris foarte curat, citeț, apoi comuna (satul, oficiul de poștă de care se ține și județul.

— Fac bine cei ce se înțeleg și pun banii pe un singur mandat Poștal, scriind pe cuponul lui adresele, —sau, și mai bine, dacă cer ca ior, la 3-4-5, inși dintr'un sat, să le meargă foaia pe o singură adresă, având mește.

— In numerii dela Anul nou nainte, vom tipări cu numele în foaie pe cei mai zeloși frați legionari, cari ni-au câștigat 2-3-4 sau mai multe abonamente în satul sau comuna lor.

Dați-ne prilej, mai ales voi tinerii și inimoși noștri frați, — a vă putea lăuda ca bine înțelegători ai acestei chemări, ca înțelepți și harnici — semănători de lumină bună, în poporul nostru!

Despre nevoile agricole ale țării

Țara noastră are nenumărate și felurite bogății. Ca dovadă că e așa: cât au furat-o jidanii și politicienii și tot se mai găsesc destule pentru toată lumea, ba chiar să mai trimitem și la alții.

Printre bogățiile acestea multe una de mare însemnătate este rodul agriculturii. Porumbul și grâul, meiul și secara și altele sunt un mare izvor de bogăție pentru țară.

Dar la noi mai este un păcat. Nu se grijește așa cum trebuie câmpul. Muncesc oamenii din greu, sământa e bună, dar și mai bune ar fi toate dacă am avea mașini anume pentru făcut toate treburile câmpului. Mai întâi s'ar face mai repede aratul, semănatul, prășitul, treieratul, seceratul și celelalte, apoi munca omului se ușurează mult. Bine, zic unii, dar dacă lucrează mașina noi ce facem ? Dar câte nu mai sunt pe câmp de făcut. Rămân pe ici, pe colo, rămășițe pe care numai omul le poate lucra. Apoi strânsul și multe altele.

Dacă toate câmpurile noastre s'ar lucra cu mașini și n'ar rămâne colțișor nelucrat apoi mare bogăție va avea țara. Ca dovadă că e așa, uite țări care au pământ mai prost ca noi, mai sterp, dacă l-au lucrat cu mașini, au scos grâu mai de bună calitate, cu bobul mai mare și mai plin.

Iată un tablou de mașinile și uneltele care le avem și care ne mai trebuie:

Pluguri avem 2.264.977 de bucăți; ne mai trebuie 1.400.000.

Grape, avem 2.065.542 de bucăți ne mai trebuie 600.000.

Prășitoare avem 582.307 de bucăți; ne mai trebuie 200.000.

Mașini de semănat, avem 72.533 de bucăți; ne mai trebuie 60.000.

Mașini de curățat, avem 142.860 de bucăți; ne mai trebuie 60.000.

Secerători, avem 86.306 de bucăți; ne mai trebuie 50.000.

Batoze, avem 19.187 de buc., ne mai trebuie 15.000.

Tractoare, avem v.600 de buc., ne mai trebuie 8.000.

Statul se străduiește să împlinească aceste lipsuri. Când nu le vom mai avea și toate câmpurile se vor lucra cu mașini, apoi vom avea o mare bogăție.

Reînhumarea legionarilor împușcați la Deva

La cimitirul istoric din Țebea într'o după amiază frumoasă de iarnă s'au adunat legionarii din toate satele plășilor Brad și Avram Iancu pentru a îngropa cu cinstea cuvenită pe martirii omorâți de călăii stăpânirii care s'a prăbușit. E ora 2 după amiază. Nesfârșite coloane de cămăși verzi se aliniază deoparte și de alta a drumului. In capătul coloanei pe un deal unde veghiază o cruce, patru preoți în odăjdii așteaptă pe cei trei legionari împușcați al Deva. Sosește un camion care transportă cele trei sicrie verzi îmbrăcate în tricolorul românesc.

In cimitir la umbra pomului lui Horia se face o slujbă religioasă, răspunsurile fiind date de corul din Brad.

La sfârșitul slujbei preotul legionar Glodeanu din Orăștie, își ia ultimul rămas bun dela cei trei camarazi, și arată nestrămutata credință a celor 3 legionari pentru Legiune și Căpitan.

Se face sfințirea drapelului cuibului muncitoresc „Petru Popa", după care corul cântă dureros „Veșnica lor pomenire".

După aceia sicriele sunt coborâte în groapă. Camaradul Bobor dă comandă „pentru onor" și legionarii cântă „Imnul Legionarilor căzuți", după care se cântă „Sfântă tinerețe Legionară" și „Imnul Ardealului legionar".

Trei cruci verzi arată trecătorilor că acolo sunt înmormântați legionarii Petru Popa, Gheorghe Cornea și Nicolae Sârbu, care au fost împușcați numai pentru că au crezut în România Legionară de azi.

Polițiștii asasini ai legionarilor dați afară

D. director general al Poliției Statului a dat afară pe următorii polițiști:

Vrânceanu Gheorghe, comisar ajutor cl. I; Vicii... Gheorghe, agent de poliție cl. I; Mereuță Gheorghe și Fitirez Petru, gardieni publici toți dela comisariatul de poliție Panciu și Colocan Gheorghe, gardian public comisariatul de poliție Odobești au fost destituiți din funcțiune pentru faptul că au asasinat pe legionarii comandant Voinea Niculae și Petrică A. Marin din Panciu.

D. Cosma Cezar, subinspector de poliție cl. II în Direcțiunea Generală a Poliției a fost pus în disponibilitate.

D-nii: Paușan Gavrilă și Cosma Matei, subinspectori de poliție și Munteanu Simion, comisar cl. I, toți la Inspectoratul de poliție Alba Iulia, au fost repartizați; primul la Inspectoratul Craiova, secundul la poliția Bacău și ultimul la poliția T.-Severin.

Știrile Săptămânii

NUMARUL VIITOR AL GAZETEI NOASTRE VA APARE DUMINECA 5 IANUARIE.

VAL DE FRIG IN ITALIA. — In Italia de Nord și cu deosebire în văile munților Alpi s'a lăsat un puternic frig. Doi oameni mai în vârstă au murit din cauza gerului.

LUPTELE DE PE FRONTUL GREC — Grecii și englezii care luptă contra italienilor cu arme foarte multe și armată multă au început să slăbească atacurile.

Avioanele italiene au bombardat și scufundat vapoare engleze.

Italienii n'au pierdut decât două aeroplane.

CUM A AJUNS GERMANIA CEA MAI MARE PUTERE DIN LUME. — Germania a ajuns așa de puternică printre altele și prin economia gospodinei germane.

Fiecare gospodină are săcușoare lângă ușă, unde depune zilnic resturile din casă: bucăți de sticlă, cârpe și zdrențe, fărâmituri, resturi de hârtie. Acestea sunt ridicate de stat și duse la fabrică unde se transformă în bunuri noi.

RAZBOIUL DINTRE GERMANIA ȘI ANGLIA. — Orașele cele mai mari ale Angliei sunt atacate mereu de aeroplanele germane, care le fac mari stricăciuni. Pe mare vapoarele germane au dat la fund într'o săptămână 32 de vase engleze.

In schimb englezi atacă cu avioanele numai populația dela țară, spitale, biserici și școli.

MARE NENOROCIRE LA MINE LE DELA LUPENI. — O mare nenorocire, ale cărei urmări, nu se pot ști încă, s'a întâmplat la mina Ileana din Sect. I Lupeni.

Din cauza unei scântei gazul metan din mină s'a aprins, și întreaga galerie unde se aflau 300 de lucrători a sărit în aer.

Echipele de ajutor legioanre au sărit îndată să scoată pe lucrători de sub bucățile mari de pământ. Au fost scoși până acum 51 de morți și 14 răniți Deasemeni au fost scăpați 12 mineri, cu răni ușoare care după ce li s'a dat îngrijiri au fost trimiși acasă. Nu se cunosc încă cauzele nenorocirii.

Inmormântarea celor morți s'a făcut în ziua de 15 Decembrie.

TREI ANI DELA PLECAREA LEGIONARILOR IN SPANIA. — In ziua de 9 Decembrie s'au împlinit 3 ani de când, au plecat ca voluntari în armata spaniolă, legionarii români în frunte cu Ionel Moța și Vasile Marin.

DARUL ASOCIAȚIEI SPORTIVE I. A. R. BRAȘOV. — Adânc pătrunși de îndemnul Căpitanului și răspunzând unei chemări sufletești Asociația Sportivă I. A. R. dela Brașov dela mic la mare au pus mână dela mână și au strâns o sumă de 500.000 de lei pe care au dăruit-o „Ajutorului Legionar".

HRANA SOLDAȚILOR A F... MĂRITA. — Luni 16 Decembr... avut loc un consiliu de miniștri ... a hotărât:

1) Măsuri speciale pentru com... terea tuberculozei.

2) Doctorii din regiunile bânt... de cutremur să fie desconcent...

3) Incepând dela 1 Ianuarie ... hrana soldaților va fi mărită del... lei la 25 lei pe zi.

In acelaș timp s'a stabilit mă... ca această sporire să nu aduc... scumpire a pieții.

S'a hotărât deasemenea îmbu... tățirea hranei ostașilor de sărbăt... le Crăciunului.

PIERDEREA NAȚIONALIT... ROMANE CELOR CU PURT... POTRIVNICE FAȚĂ DE STAT. Domnul General Antonescu a da... lege prin care cineva poate pie... dreptul de a mai fi român, dacă ... altă țară, se face vinovat de fa... potrivnice îndatoririlor de cred... față de țară, sau prin care vată... interesele Statului.

DARUL DE SĂRBĂTORI AL ... MIȘOAREI PENTRU SOLDAȚI. Din suma strânsă pentru „Ajut... Legionar" d. inspector legionar ... poliției V. Comănescu a pus la ... poziția Doamnei Gen. Antonesc... Doamnei Horia Sima suma ... 1.000.000 lei pentru Ajutorul Leg... nar" și pentru daruri de sărbători ... re să fie trimise soldaților.

S'AU DESCHIS 10 CANTI... ȘCOLARE IN COMUNA SUBU... BANĂ GRIVIȚA BUCUREȘTI. De față fiind conducătorii Ajuto... lui Legionar și foarte multă lume ... avut loc la 16 Decembrie deschi... rea a 10 cantine la 10 școli prim... din suburbia Grivița-Bucureștii-N... A făcut o slujbă părintele Clem... Popescu. Aceste cantine dau ma... în fiecare zi la 750 copii. La bucă... rie și la servit dau ajutor fetele d... școlile complimentare.

STRÂNGEREA ȘI DEPUNERE... PARULUI DE PORC. — Multe ... lioane lei erau date pradă flăcări... sau părăsite în noroi prin pârlir... porcilor. Acest păr este o avuție n... țională care se irosea din neștiin... poporului. — Vrednicia legiona... trebue să puie capăt acestei risip... Cum se strânge și unde se va da v... afla fiecare dela organizația legi... nară a fiecărui sat.

D. PROFESOR N. PETRAȘCU S... CRETAR GENERAL AL MIȘCAR... LEGIONARE, LA TIMIȘOARA. Timișoara, 19. — D. prof. N. P... trașcu, secretarul general al Mișc... rei Legionare va sosi mâine în loca... tate pentru a lua contact cu repr... zentanții organizației locale.

In cadrul acestei vizite, d-sa va ... sista la inaugurarea redacției „Pop... rului", ziar al Mișcării Legionare. L... această solemnitate vor lua parte ... reprezentanții autorităților local... precum și numeroși intelectuali.

Imprimeriile „FRĂȚIA ROMÂNEASCĂ" — București, Str. Aristide Demetriad Nr. 2. — Telefon : 5.89.00